NORAKSTS
Lieta Nr.A42429506
(A2406-07/12)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 28.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Dz.Melbārdis,

piedaloties pieteicējai *M.I.* un pieteicēja *A.D.* pilnvarotajai pārstāvei *M.I.*,
atbildētāja – Vides valsts pārraudzības biroja pilnvarotajiem pārstāvjiem – Indrai Kramzakai un Jānim Vaitam,

2007.gada 5.decembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja *A.D.* un *M.I.* pieteikumu par Vides valsts pārraudzības biroja 2006.gada 8.jūnija lēmuma Nr.37s atcelšanu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] 2006.gada 30.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.D.* un *M.I.* (turpmāk tekstā arī pieteicēji) pieteikums par 2007.gada 25.jūnija Vides valsts pārraudzības biroja 2006.gada 8.jūnija lēmuma Nr.37s atcelšanu.

2006.gada 3.jūlijā Administratīvās rajona tiesas tiesnese pieņēma pieticējas pieteikumu un ierosināja administratīvo lietu.

[2] 2006.gada 24.martā pieteicēji iesniedza Valmieras Reģionālās vides pārvaldei (turpmāk- Valmieras RVP) iesniegumu tehnisko noteikumu saņemšanai nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* (zemes kadastra Nr./*dzēsts kadastra numurs/* Salacgrīvas lauku teritorijā, Limbažu rajonā (turpmāk-nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*).

2006.gada 25.aprīlī Valmieras RVP direktora vietnieks pieņēma lēmumu Nr.A-661635-305-2006 „Par atteikumu izdot tehniskos noteikumus".

[3] Nepiekrītot pieņemtajam lēmumam, pieteicēji to pārsūdzēja, 2006.gada 8.maijā iesniedzot Valmieras RVP sūdzību.

2006.gada 8.jūnijā Vides pārraudzības valsts biroja (turpmāk – VPVB, kā arī atbildētājs) direktors lēmumu Nr.37s (turpmāk-pārsūdzētais lēmums), ar kuru atstāja Valmieras RVP direktora pieņemto lēmumu negrozītu.

Pārsūdzētājā lēmumā ir norādīts, ka pieteicēji uzskata, ka Valmieras RVP nepareizi ir piemērojusi Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktu, jo nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, nav jaunizveidota platība, bet radusies zemes reformas laikā 1990.gadā.

[3.1] Pieteicēji uzsver, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* nerobežojas ar nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, līdz ar to, tas nav atdalīts dabā, bet tikai un vienīgi zemesgrāmatā atdalīts no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, lai

nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* varētu ienest jaunajā zemesgrāmatas nodalījumā.

[3.2] Pieteicēji uzskata, ka iepriekš minētā tiesību norma ir attiecināma tikai uz tiem zemes gabaliem, kuri tika, vai tiek sadalīti, apvienoti, vai kā savādāk izveidoti tikai pēc 2003.gada 19.jūnija (Aizsargjoslu likuma 36.panta 1.daļas 2.punkta redakcijas spēkā stāšanās datums), nevis uz tiem, kuri izveidoti zemes reformas laikā un tagad tiek iznesti jaunā zemesgrāmatu nodalījumā. Pieteicēji norāda, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* tika iemērīts un atdots nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* īpašniekiem zemes reformas laikā tik lielā platībā, lai varētu veikt apbūvi.

[3.3] Pieteicēji uzskata, ka Valmieras RVP nepareizi ir izvērtējusi 2002.gadā pašu izdotos transformācijas apstākļus un norāda, ka pārvalde 2002.gada 17.maijā ir izdevusi meža transformācijas atļauju (lēmums Nr.02-06/538) nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/,* kaut gan tekstā skaidri un nepārprotami runa ir par saimniecībai */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* piederošo nekustamo īpašumu ar kadastra numuru */dzēsts kadastra numurs/,* kas atrodas 603.kvartāla 1.nogabalā, kurš savukārt ir neviens cits zemes gabals kā tikai un vienīgi */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*.

[4] Izvērtējot pieteicēju un Valmieras RVP iesniegtos materiālus un normatīvo aktu prasības, Vides pārraudzības valsts birojs secināja, ka:

[4.1] Nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir reģistrēts Salacgrīvas pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr.*/dzēsts numurs/*, kadastra Nr.*/dzēsts kadastra numurs/*. Nekustamais īpašums sastāv no zemes gabala 0,4 ha platībā un tas izveidots, atdalot to no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, */dzēsta adrese/*, Salacgrīvā, Limbažu rajonā (Salacgrīvas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.*/dzēsts numurs/*). Nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir divi kopīpašnieki – pieteicēji, kuriem katram pieder ½ domājama daļa no minētā nekustamā īpašuma,

[4.2] Pieteicēji norāda, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* Salacgrīvas lauku teritorijā nav jaunizveidota platība, jo tā radusies zemes reformas laikā 1990.gadā. Nav strīda, ka zemes gabals, kas atdalīts no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* un no kura izveidots nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, ir pastāvējis kā atsevišķs zemes gabals. Tas redzams gan no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* Nostiprinājuma uzraksta zemesgrāmatā, gan minētā īpašuma 1998.gada 25.maija zemes robežu plāna. Aizsargjoslu likuma 36.panta 1.daļas 2.punkts nosaka, ka ārpus pilsētām un ciemiem jaunizveidojamai zemes īpašuma platībai, uz kuras atļauts izvietot vienu viensētu ar saimniecības ēkām, ir jābūt ne mazākai kā trīs hektāri. Aizsargjoslu likums nesniedz definīciju „jaunizveidotā zemes īpašuma platība", kā arī pašam jēdzienam „zemes īpašums".

[4.3] Atbilstoši Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 10.aprīļa spriedumā lietā Nr.A42131604 AA202-06/6 norādītajam „Sašaurināta interpretācija izriet arī no strīdīgās tiesību normas jēgas noskaidrošanas kopsakarā ar citām Aizsargjoslu likuma normām. Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes

aizsargjosla izveidota, lai samazinātu piesārņojuma ietekmi uz Baltijas jūru, saglabātu meža aizsargfunkcijas, novērstu erozijas procesu attīstību, aizsargātu piekrastes ainavas, nodrošinātu piekrastes dabas resursu, arī atpūtai un tūrismam nepieciešamo resursu un citu sabiedrībai nozīmīgu teritoriju, saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu (likuma 6.panta pirmā daļa). 5.panta pirmajā daļā definēti vispārīgie vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjoslu uzdevumi: „Vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjoslas tiek noteiktas ap objektiem un teritorijām, kas ir nozīmīgas no vides un dabas resursu aizsardzības un racionālas izmantošanas viedokļa. To galvenais uzdevums ir samazināt vai novērst antropogēnās negatīvās iedarbības ietekmi uz objektiem, kuriem noteiktas aizsargjoslas"", tādejādi likuma norma, kas pieļauj izņēmumus, ir interpretējama sašaurināti. Nav šaubu, ka likumdevējs ir vēlējies nepieļaut jaunizveidotu zemes īpašumu, kuru platība ir mazāka par 3 ha apbūvi, lai nodrošinātu Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslu izveides mērķi.

[4.4] No Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkta izriet, ka ar jaunizveidotu zemes īpašumu saprot tādu jaunizveidotu nekustamo īpašumu, kas sastāv no neapbūvēta zemes gabala. Vides pārraudzības valsts birojs uzskata, ka vienā nekustamā īpašumā ietilpstoši vairāki zemes gabali ir uzskatāmi par vienu zemes īpašumu un, tikai ierakstot tos kā atsevišķus īpašumus, dažādos zemes gabalos tie ir atzīstami par atsevišķiem zemes īpašumiem. Zemesgrāmatu likuma 29.pants nosaka, ka zemesgrāmatā katram patstāvīgam īpašumam atklāj atsevišķu nodalījumu. Nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir reģistrēts kā patstāvīgs īpašums tikai 2006.gada 5.janvārī, atdalot to no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, tādēļ tas ir uzskatāms par jaunizveidotu zemes īpašumu, uz kuru ir attiecināms Aizsargjoslu likuma 36.panta 1.daļas 2.punktā noteiktais ierobežojums zemes gabala lielumam, uz kura ir pieļaujama apbūve.

[4.5] Savā iesniegumā pieteicēji uzsver, ka zemes gabals, no kura izveidots nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, atdalot to no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, nerobežojas ar tajā palikušo zemes gabalu. Zemes gabalam, kuru atdalot 2006.gada 5.janvārī tika izveidots nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, 2002.gada tika saņemta transformācijas atļauja un uzsākta meža zemes transformācija, bet iesniedzējs ir vēlējiet tikai pabeigt šo iesākto darbu.

[4.6] Vides pārraudzības valsts birojs uzskata, ka minētie apgalvojumi nav pamatoti. Transformācijas atļauja tika izsniegta nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, nevis nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, lai arī nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir izveidots, atdalot no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemes gabalu, kuram 2002.gadā ir tikusi izsniegta transformācijas atļauja.

[4.7] Transformācijas atļauja 2002.gadā tika izsniegta meža zemes transformācijai par apbūves zemi 0,0137ha lielai platībai, turpretim pieteicēji iesniegumā lūdz izsniegt tehniskos noteikumus meža zemes transformācijai vai

akceptēt lauksaimniecības zemes transformāciju apbūves vajadzībām arhitektūras un plānošanas uzdevumā norādītajā apjomā. Savukārt, Salacgrīvas būvvaldes 2006.gada 16.janvārī izsniegtajā Plānošanas un arhitektūras uzdevumā Nr.010/06 ir uzrādīti tikai divi raksturlielumi, kas saistīti ar zemes platību - 1.4.punktā norādīts, ka zemes platība ir 0,4ha, un 2.3.2.punktā norādīts, ka maksimālais apbūves blīvums ir 15 %, tātad 0,06ha. Abas minētās platības ievērojami pārsniedz 2002.gadā izdotajā meža zemes transformācijas atļaujā atļautos 0,01371m.

[4.8] Atbilstoši 2001.gada 27.februāra Ministru kabinetu noteikumu Nr.94 „Meža zemes transformācijas noteikumi", kas bija spēkā uz minētās atļaujas izsniegšanas brīdi, 6.punktam transformācijas atļaujas derīguma termiņš ir divi gadi, kas nozīmē, ka transformācijas atļauja ir zaudējusi savu spēku 2004.gada 11.jūnijā.

Pieteicēji apgalvo, ka meža zemes transformācija ir uzsākta, bet iesniedzējs ir vēlējies tikai to pabeigt, tomēr atbilstoši iepriekšminēto 18.punktam meža zemes transformācijas ierosinātājs (turpmāk-transformācijas ierosinātājs) uzsāk meža zemes transformāciju pēc tam, kad transformējamā platība dabā ir iestigota; ir saņemta transformācijas atļauja; ir samaksāti zaudējumi par dabiskās meža vides iznīcināšanu; ir saņemts apliecinājums koku ciršanai - normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos.

[4.9] VPVB nav izdevies iegūt apliecinājumu, ka ir izpildīti visi nosacījumi. Lai novērtētu faktisko situāciju, 2006.gada 7.jūnijā VPVB darbinieki apsekoja nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* un konstatēja, ka īpašumā ir mežs.

VPVB uzskata, ka transformācija ne tikai ir jāuzsāk meža zemes transformācijas atļaujas darbības termiņā, bet arī šajā termiņā tā ir jāpabeidz, jo minētā atļauja dod personai tiesības veikt noteikta veida darbības, lai transformētu meža zemi, savukārt bez spēkā esošas meža zemes transformācijas atļaujas personai nav tiesību veikt darbības, kas saistītas ar meža zemes transformāciju. Minētais izriet arī no 2004.gada 1.oktobra ministru kabineta noteikumiem Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi", ar kuru spēkā stāšanos spēku zaudēja iepriekšminēto Ministru kabineta noteikumu 16. un 18.punkts. Ņemot vērā iepriekš minēto, VPVB uzskata, ka 2002. gadā izsniegtā atļauja meža zemes transformācijai nekustamajā īpašumā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* nav saistāma ar pieteicēju iesniegumā norādīto darbību.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, VPVB uzskata, ka pieteicēju plānotā darbība ir pretrunā Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktam, un apsverot administratīvā akta izdošanas lietderību, lai nodrošinātu Aizsargjoslu likuma 6.pantā noteikto Baltijas jūras un Rīgas jūras līča aizsargjoslas izveidošanas mērķi, kā arī ņemot vērā to, ka mērķi nevar sasniegt, neierobežojot adresātu, un sabiedrības interešu ieguvums šajā gadījumā ir ievērojams, jo sabiedrības intereses ir aizsargājis likumdevējs ar Aizsargjoslu likumu, kā arī atbilstoši Administratīvā procesa likuma 81.panta otrās daļas 1.punktam un 2004.gada 23.novembra Ministru kabineta noteikumu Nr.962 „Valsts vides

dienesta nolikums" 15.punktam, birojs nolēma atstāt Valmieras RVP pieņemto lēmumu negrozītu.

[5] Pieteicēji uzskata pārsūdzēto lēmumu par nepamatotu un pretlikumīgu, pamatojoties uz šādiem argumentiem:

[5.1] Līdz 2006.gadam nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemesgrāmatā ar savu kadastra numuru kā patstāvīgs nekustamais īpašums atradās nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* sastāvā, kadastra numurs */dzēsts kadastra numurs/*, zemesgrāmatu nodalījumā Nr./*dzēsts numurs/* un tikai 2006.gadā tas tika iznests jaunā atsevišķā nodalījumā Nr./*dzēsts numurs/*.

Nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* nav jaunizveidota zemes platība, tā tika iemērīta un atdota nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* īpašniekiem zemes reformas laikā tik lielā platībā, lai varētu veikt apbūvi. Iemesls šādai jauna zemes gabala ierādīšanai bija fakts, ka uz */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemes padomju laikos tika uzcelta dzīvojamā māja, kurā dzīvoja personas, kas nebija saistītas ar nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*. Līdz ar to, reformas laikā Salacgrīvas domē tika pieņemts lēmums nodalīt šo dzīvojamo māju ar zemes gabalu no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* un ierādīt */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimniekiem citu zemes gabalu, uz kura */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* īpašnieki tieši tāpat būtu tiesīgi veikt apbūvi. Jaunais ierādītais zemes gabals nerobežojās ar nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, abi zemes gabali atrodas apmēram pus kilometra attālumā viens no otra.

1999.gadā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimnieki piešķīra iedalītajam zemes gabalam nosaukumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, bet 2002.gadā no pašvaldības, Valmieras RVP un Limbažu virsmežniecības saņēma atļauju */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemes transformācijai apbūves vajadzībām un uzsāka meža transformāciju.

Nevar piekrist VPVB (un Valmieras RVP) viedoklim par to, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir jaunizveidots zemes īpašums. Kā jau iepriekš norādīts un kā to pierāda arī Valsts zemes dienesta Vidzemes reģionālās nodaļas 2004.gada 5.aprīļa izziņa Nr.8-5.471066, zemes īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* izveidots zemes reformas laikā, sadalot nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*. Zemes reforma Latvijas Republikā notika 1990-1991.gadā. Abus pastāvīgos zemes īpašumus nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimnieki ielika vienā zemesgrāmatu nodalījumā. Tā ir izdarījuši lielākā daļa Latvijas iedzīvotāju, kuriem vēsturiski piederēja vairāk nekā viens nekustamais īpašums. Iemesls vairāku nekustamo īpašumu ienešanai vienā zemesgrāmatu nodalījuma bija cilvēku nespēja vai nevēlēšanas maksāt par vairākiem nostiprinājuma lūgumiem.

[5.2] Nekustamā īpašuma iznešana atsevišķā zemesgrāmatas nodalījumā (īpašnieku maiņas gadījumā vai bez īpašnieka maiņas), nerada jaunizveidotus zemes īpašumus. Tā, kā Aizsargjoslu likumam nav skaidrojuma par to, kas ir „*jaunizveidots zemes īpašums*", tad pieteicēji vērsās Valsts Zemes dienestā

(turpmāk-VZD), jautājot, ko VZD, kurš ir jaunizveidoto zemes īpašumu reģistrētājs Latvijas Republikā, saprot ar Aizsargjoslu likumā minēto terminu „*jaunizveidots zemes īpašums*".

2006.gada 15.jūnijā VZD sniedza pieteicējiem atbildi Nr.3444-I-440atkl/2b-lfiz./2, norādot, ka jāvadās pēc 2004.gada 19.oktobra Ministru kabineta noteikumiem Nr.883 „Vietējās pašvaldības teritorijas plānošanas noteikumi", kuros ir termins „*jaunizveidotas zemes vienības*" un „Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma" 1.panta 11 punktu, kas tāpat runā par jaunizveidotām zemes vienībām.

VZD uzskata, ka jaunizveidoti zemes īpašumi var rasties gadījumos, kad tiek veikta zemes sadalīšana, robežu pārkārtošana vai apvienošana". Nekas no tā nav darīts pieteicējiem piederošajā nekustamajā īpašumā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* pēc 2003. gada, kad spēkā stājās Aizsargjoslu likuma 36.panta 1. daļas 2. punkta redakcija. VPVB neizvērtēja visus apstākļus, kas attiecās uz lēmuma pieņemšanu, īpaši vēsturisko situāciju, kāpēc dabā pastāv nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, kāda bija tā izveidošanas vēsture, un kādam mērķim šis īpašums zemes reformas laikā tika izveidots.

[5.3] Administratīvā procesa likuma 6.pants nosaka, ka pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem iestāde [..] pieņem vienādus lēmumus [..]. Faktiskie apstākļi pieteicēju situācijā bija atbilstība teritorijas plānojumam (kuru apstiprinājusi Valmieras RVP un Vides ministrija) un 2002. gadā Valmieras RVP vienreiz jau izsniegtā transformācijas atļauja.

[5.4] VPVB, interpretējot tiesību normas, ir pārkāpis savu kompetenci, jo savstarpējā sarunā noskaidrojās, ka šāds tiesību normas skaidrojums nav nācis no likumdevēja, bet tas ir tikai VPVB viedoklis, tāpēc pieteicēji paši vērsās pie likumdevēja, lai iegūtu šīs tiesību normas skaidrojumu.

[5.5] VPVB nav pareizi izvērtējis pielikumā iesniegtos dokumentus par 2002.gada meža zemes transformācijas par apbūves zemi atļaujas izsniegšanu, nosakot, ka VPVB nav izdevies iegūt apliecinājumu, ka ir izpildīti 2001. gada 27.februāra Ministru kabineta noteikumu Nr.94 18.3 un 18.4.punkti.

Ja VPVB trūka šo dokumentu, un šie dokumenti bija tik noteicoši lēmuma pieņemšanā, tad neatbildēts paliek jautājums, kāpēc pieteicējiem tie netika lūgti. Ja VPVB uzskatīja, ka pieteicējiem nav šādu dokumentu, Administratīvā procesa likuma 59.pants nosaka, ka, ja iestādei nepieciešamā informācija ir nevis administratīvā procesa dalībnieku, bet gan citas institūcijas rīcībā, iestāde to iegūst pati, nevis pieprasa no administratīvā procesa dalībniekiem.

Pieņemot negatīvu lēmumu tikai tāpēc, ka iestādes rīcībā nav kāda dokumenta, ir prettiesiski, īpaši, ja likums paredz iestādei tiesības to izprasīt pašai. Pieteicējiem piederošajā nekustamajā īpašumā jau 2002.gadā sākās transformējamās platības izciršana un vairāki koki tika nocirsti, un to nav iespējams izdarīt pirms nav saņemts apliecinājums koku ciršanai.

Bez tam, izstrādājot mājas un saimniecības ēkas projektu skices topogrāfiskajā kartē, pieteicēji maksimāli vadījās pēc Latvijā esošās prakses (tāda prakse ir, piemēram, Saulkrastu pilsētā un tās lauku teritorijā), kur lielākā daļa

apbūves meža teritorijās tiek saukta par */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, nosakot maksimāli saglabāt meža teritoriju, un ēku izvietojumu izkārtot tā, lai pēc iespējas mazāk būtu jānocērt koki. Šajā gadījumā pieteicēji atraduši risinājumu, kurā būtu nepieciešams nocirsti tikai četri vai pieci koki.

[5.6] Jebkurai privātpersonai Administratīvā procesa likums garantē tiesiskās paļāvības principu. Mūsu gadījumā, pirms šī nekustamā īpašuma iegādes, pieteicēji konsultējas Salacgrīvas būvvaldē par iespējamo saimniecisko darbību nekustamajā īpašumā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*.

Saskaņā ar Valmieras reģionālās vides pārvaldes un Vides ministrijas apstiprināto teritorijas plānojumu, pieteicējiem piederošajā nekustamajā īpašumā ir atļauta apbūve. VPVB (un Valmieras RVP) nepareizi interpretē tiesību normas, kas saskaņā ar likumu nav šo iestāžu kompetencē, pie kam šo tiesību normu interpretācija ir tik sarežģīta, ka pat prātā neienāk, ka vēsturiski dabā pastāvošu zemes gabalu šīs iestādes pēkšņi uzskatīs par jaunizveidotu.

Tas nozīmē, ka arī apstiprinātajiem teritorijas plānojumiem (kuriem pašvaldības ir iztērējušas milzīgus līdzekļus, un kurus ir apstiprinājušas reģionālās vides pārvaldes un Vides ministrija) nav nekādas jēgas, un privātpersona nevar paļauties uz tajos noteikto, jo tie ir melīgi. Tikai valsts ir aizmirsusi nodefinēt, no kā privātpersona var atprasīt tai radītos zaudējumus, ja tā iegādājas zemi, kura Ministru kabinets ir atļāvis veikt apbūvi, bet reģionālās vides pārvaldes (kuras parasti pirmās apstiprina šos plānojumus), tai šo iespēju atsaka.

Pieteicēju ieskatā neviena likuma būtība un jēga nedrīkst būt tik dziļi apslēpta, ka privātpersonai, saskaroties ar šī likuma normas pielietojumu, var nodarīt tik lielus zaudējumus. Tāpat civiltiesiskā teorija nosaka, ka visas šaubas ir jātulko par labu saistītajai personai, un ja Vides pārraudzības valsts birojam nav likumdevēja skaidrojuma šīs tiesību normas piemērošanai, tad vismazāk Vides pārraudzības valsts birojam bija jānodarbojas ar šīs tiesību normas interpretāciju par sliktu privātpersonām.

[6] Atbildētājs – vides pārraudzības valsts birojs (VPVB) savos paskaidrojumos, kas tiesā saņemti 2006.gada 17.jūlijā, norāda, ka:

[6.1] VPVB nepiekrīt VZD 2006.gada 15.jūnija vēstulē Nr.3444-I-440atk1/2B-1fiz./2 izteiktajam viedoklim, un kā norādīts pašā VZD vēstulē, tad tā izteiktais viedoklis nav saistošs citām valsts pārvaldes iestādēm un tiesām.

VZD, izsakot savu viedokli, ir atzinis, ka zemes īpašums un zemes vienība ir faktiski līdzvērtīgi termini. Tomēr VPVB uzskata, ka „zemes vienība" un „zemes īpašums" ir divi dažādi termini. „Zemes īpašumā" var ietilpt vairākas „zemes vienības", kuru termins ir dots Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 1.panta 11.punktā, jo īpašuma sastāvā var atrasties vairākas zemes vienības, katra norobežota un ar savu kadastra numuru. Patstāvīga īpašuma statusu zemes vienība iegūst tikai pēc tās ierakstīšanas atsevišķā zemesgrāmatu nodalījumā, atbilstoši Zemesgrāmatu likuma 29.pantam, kas nosaka, ka zemesgrāmatā katram patstāvīgam īpašumam atklāj atsevišķu nodalījumu. Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkts nosaka, ka Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā tiek noteikti šādi aprobežojumi: ārpus pilsētām un ciemiem jaunveidojamā zemes īpašuma platību, kura ir ne mazāka par trim hektāriem, un apbūves blīvumu nosaka vietējās

pašvaldības teritorijas plānojumā. Uz katra jaunveidojamā zemes īpašuma, kas nav mazāks par trim hektāriem, atļauts izvietot vienu viensētu ar saimniecības ēkām, kā arī mazēkām, kuras nav lielākas par 25m^2. VPVB uzskata, ka likumā noteiktais ierobežojums ir attiecināts uz jaunu zemes īpašumu apbūves ierobežošanu, t.i. tādu nekustamo īpašumu apbūvēšanu, kuros nav iepriekšējās apbūves. Tas izriet no jau iepriekšminētās likuma normas, kas nosaka to, ka šādos jaunizveidojamos zemes īpašumos ir pieļauts izvietot tikai vienu viensētu ar saimniecības ēkām, kā arī mazēkām, kuras nav lielākas par 25m^2.

[6.2] Pieteicēji norāda, ka VPVB un Valmieras RVP neatbilstoši kompetencei traktē tiesību normas, kas saskaņā ar likumu nav šo iestāžu kompetencē. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 8.pantam iestāde, piemērojot tiesību normas, izmanto tiesību normu interpretācijas pamatmetodes (gramatisko, sistēmisko, vēsturisko un teleoloģisko metodi), lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu. Savukārt, 17.pants nosaka tiesību normu interpretācijas (tulkošanas) pamatmetodes. VPVB uzskata, ka birojs, pieņemot lēmumu par apstrīdēto administratīvo aktu, ir rīkojies tam noteikto pilnvaru ietvaros, atbilstoši interpretējot normatīvo aktu (Aizsargjoslu likumu), lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu.

[6.3] VPVB uzskata, ka pieteicēji nepamatoti atsaucas uz tiesiskās paļāvības principu, norādot, ka konsultējušies Salacgrīvas būvvaldē par iespējamo saimniecisko darbību nekustamajā īpašumā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* un to, ka atbilstoši pagasta teritorijas plānojumam nekustamajā īpašumā ir atļauta apbūve. VPVB uzskata, ka plānotās darbības atbilstība teritoriālajam plānojumam ir tikai viens no priekšnosacījumiem, kas nepieciešams, lai persona varētu veikt būvniecību. Zemes īpašuma atrašanās teritorijas plānojuma noteiktajā zonā, nenozīmē, ka jebkurš zemes gabals ir apbūvējams, neskatoties uz jebkādiem citos normatīvos aktos noteiktiem ierobežojumiem. Dokuments, kas personai piešķir tiesības būvēt ir likumā noteiktā kārtībā izsniegta būvatļauja, pie tam arī šajā gadījumā persona nevar paļauties, ka šī būvatļauja netiks apstrīdēta un atcelta.

[7] Pieteicēji tiesas sēdē pieteikumu uzturēja uz tajā norādītajiem motīviem.

[8] Atbildētāja pārstāvji tiesas sēdē pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos minētajiem motīviem.

Motīvu daļa

[9] Iepazīstoties ar lietas materiāliem un procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem lietā, tiesa atzīst pieteikumu par pamatotu un apmierināmu.

[10] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā ir noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumus rīcības brīvības ietvaros. Tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde ir rīkojusies saskaņā APL un citos normatīvajos aktos noteiktajām materiālajām un procesuālajām tiesību normām.

[11] No lietas materiāliem var konstatēt, ka pieteicēji ir griezušies pie atbildētāja ar iesniegumu tehnisko noteikumu saņemšanai dzīvojamās mājas un saimniecības ēkas būvniecībai. Minēto tehnisko noteikumu izsniegšana pieteicējiem ir atteikta

sakarā ar to, ka VPVB ir uzskatījis, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* 0,4 ha platībā, kas pieder vienādās daļās pieteicējiem, ir atdalīts no nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, */dzēsta adrese/*, Salacgrīvā, Limbažu rajonā, pamatojoties uz Limbažu rajona Zemesgrāmatas tiesneša 2006. gada 5. janvāra lēmumu, un ar kuru minētajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir atvērts jauns zemesgrāmatu nodalījums, tādējādi nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ir uzskatāms par jaunu zemes gabalu, kuru nav pieļaujams apbūvēt saskaņā ar Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktu.

Minētā tiesību norma nosaka, ka Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā tiek noteikti šādi aprobežojumi: ārpus pilsētām un ciemiem jaunveidojamā zemes īpašuma platību, kura ir ne mazāka par trim hektāriem, un apbūves blīvumu nosaka vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā. Uz katra jaunveidojamā zemes īpašuma, kas nav mazāks par trim hektāriem, atļauts izvietot vienu viensētu ar saimniecības ēkām, kā arī mazēkām, kuras nav lielākas par 25m^2. VPVB uzskata, ka likumā noteiktais ierobežojums ir attiecināts uz jaunu zemes īpašumu apbūves ierobežošanu, t.i. tādu nekustamo īpašumu apbūvēšanu, kuros nav iepriekšējās apbūves. Tas izriet no jau iepriekšminētās likuma normas, kas nosaka to, ka šādos jaunizveidojamos zemes īpašumos ir pieļauts izvietot tikai vienu viensētu ar saimniecības ēkām, kā arī mazēkām, kuras nav lielākas par 25m^2 .

[12] Lietā nav strīda par to, ka zemes gabals */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* atrodas Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā, tāpat lietā nepastāv strīds par to, ka šis zemes gabals, izejot no tā lieluma (0,4 ha), ietilpst to zemesgabalu kategorijā, uz kuriem nav pieļaujama tā transformācija un apbūve, pie nosacījuma, ja konstatē, ka tas ir jaunizveidots zemes īpašums.

Lietā pastāv strīds par to, vai zemes gabalu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* var uzskatīt par jaunizveidotu zemes īpašumu, un par likumā minētā termina „jaunveidojamā zemes īpašuma" tulkojumu.

[13] Pieteicēji uzskata, ka zemes gabals */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* kā atsevišķa zemes īpašuma vienība ir pastāvējusi ilgi pirms attiecīgās tiesību normas iekļaušanas Aizsargjoslu likuma 36. pantā 2003. gada 19. jūnijā, lai gan zemesgrāmatā zemesgabals ir bijis reģistrēts nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, */dzēsta adrese/*, Salacgrīvā, Limbažu rajonā sastāvā. Līdz ar to šo nekustamo īpašumu nav pamata definēt kā jaunizveidotu, proti, izveidotu pēc grozījumu Aizsargjoslu likuma 36. pantā izdarīšanas.

Pieteicēji sava viedokļa pamatošanai ir iesnieguši:

1) Salacgrīvas pilsētas domes Zemes komisijas 1997. gada 1. decembra lēmumu Nr.306 (Protokols Nr.9), no kura izriet, ka īpašuma tiesības ir atjaunotas iepriekšējiem zemes gabala īpašniekiem uz */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemi, Pērnavas lielā 77, kas sastāv no diviem zemes gabaliem saskaņā ar robežu plānu (lietas lapa 13, 14).
2) Salacgrīvas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma */dzēsts numurs/* Nostiprinājuma uzrakstu (lietas lapa 63), no kura redzams, ka nekustamais īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* sastāv no diviem zemes gabaliem.

3) Salacgrīvas pilsētas ar lauku teritoriju domes 1999. gada 10. novembra lēmumu „Par nosaukuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* piešķiršanu no zemes kopīpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* atdalītajam zemes gabalam 0,0449 ha platībā (Protokols Nr.15-§-11), no kura izriet, ka otram zemes gabalam ir piešķirts nosaukums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* (lietas lapa 15/66).
4) Nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemes robežu plānu, kas sastādīts 1998. gada 25. maijā, no kura redzams, ka */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* sastāv no diviem atsevišķiem zemes gabaliem, viens no kuriem ir 0,4 ha liels un apzīmēts ar kadastra Nr.*/dzēsts kadastra numurs/* un atbilst nodalītajam nekustamajam īpašumam */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* (lietas lapa 57, 58).
5) Nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemes robežu plānu, kas sastādīts 2004. gada 5. aprīlī, no kura redzams, ka robežas noteiktas dabā atbilstoši Salacgrīvas pilsētas ar lauku teritoriju domes 1999. gada 10. novembra lēmumam - Protokols Nr.15-§-11 un robežu plāns sastādīts pēc 1997. gada robežu ierādīšanas (lietas lapa 55).
6) Latvijas Republikas Valsts Zemes dienesta Vidzemes reģionālās nodaļas 2004. gada 5. aprīļa Izziņu Nr.8-5.4/1066 par to, ka īpašums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* sadalīts divos zemes gabalos ar kadastra Nr. */dzēsts apzīmējuma numurs/* un Nr. */dzēsts kadastra numurs/* zemes reformas laikā (lietas lapa 21).

Pieteicēji ir iesnieguši arī citus dokumentus (lietas lapa 16, 17, 18), kas apliecina to, ka zemes gabalā */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* 2002. gadā bija paredzēta zemes transformācija.

[14] Tiesa konstatē, ka atbildētājs nav apšaubījis iepriekš minēto dokumentu atbilstību īstenībai, līdz ar to, ņemot vērā iepriekš minētos dokumentus, nav šaubu par to, ka zemes gabals */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* ar kadastra Nr. */dzēsts kadastra numurs/* ir pastāvējis kā atsevišķs zemes gabals nekustamā īpašuma */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* sastāvā jau no */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* kā atsevišķas īpašuma vienības ierakstīšanas zemesgrāmatā 1998. gada 10. jūlijā.

[15] Tiesa konstatē, ka ne pats Aizsargjoslu likums, ne citi normatīvie akti nesniedz termina „jaunveidojamais zemes īpašums" tiešu skaidrojumu.

Atklājot minētā termina saturu, ir nepieciešams konstatēt, ko nozīmē vismaz divi atsevišķi jēdzieni, proti, pamatjēdziens „zemes īpašums" un jēdziens „jaunveidojamais".

[15.1] Arī zemes īpašuma definīciju tiešā veidā nesniedz neviens normatīvais akts, tomēr no šī vārdu salikuma var secināt, pirmkārt, to, ka tas ir nekustamā īpašuma veids, ko veido pamatā zemes gabals, proti, tiesas ieskatā, likumdevējs, uzsverot vārdu „zemes", šādu terminu likumā ir ietvēris, lai atšķirtu neapbūvētu zemes gabalu no apbūvēta. Līdz ar to tiesa secina, ka likuma norma attiecas uz neapbūvētiem zemes gabaliem.

[15.2] Vārds „jaunveidojamais", ņemot vērā tā locījumu un gramatisko laiku, norāda uz to, ka jēdziens attiecas uz neapbūvētu zemes īpašumu, kas pašlaik

tiek no jauna izveidots. Tātad ar to tiek izslēgta iespēja šo normu attiecināt uz agrāk, proti, pirms likuma normas spēkā stāšanās, jau izveidotiem neapbūvētiem zemes īpašumiem.

[15.3] Lai noskaidrotu termina „jaunveidojams īpašums" saturu, ir nepieciešams konstatēt, kā vispār var izveidoties jauns (nekustamais) īpašums.

Saskaņā ar Civillikumu Lietu tiesību daļas trešās nodaļas otro apakšnodaļu, īpašuma izveidei ir paredzēti vairāki veidi, visi tie ir saistīti ar īpašuma tiesību rašanos uz lietu, tomēr tikai vienu no tiem, proti, īpašuma rašanos ar pieaugumu, tīrā veidā var attiecināt uz nekustamām lietām. Pārējie veidi vai nu vispār neattiecas uz nekustamām lietām, vai arī Civillikuma izpratnē runā vienīgi par īpašuma tiesību rašanos, piemēram, īpašuma rašanās uz nodošanas pamata, pie kuras var pieskaitīt arī nekustamā īpašuma sadali un daļas atsavināšanu jaunam īpašniekam.

Civillikuma 993. panta trešajā daļā ir noteikts, ka „tāpat arī jāieraksta zemes grāmatās uz īpašnieka vārdu kā jauna hipotēku vienība katrs nekustams īpašums, kas nav cita tāda īpašuma piederums". No šīs tiesību normas var izdarīt vairākus secinājumus, proti, pirmkārt, ka nekustamā īpašuma pamatvienība ir hipotēku vienība (gruntsgabals, kas var kalpot par ķīlu), otrkārt, tas, ka katra no hipotēku vienībām ir reģistrējama zemesgrāmatā atsevišķi (tomēr likums nenosaka, ka tās būtu jāreģistrē katra savā zemesgrāmatu nodalījumā). Savukārt, Zemesgrāmatu likuma 37. pantā (ar grozījumiem, kas tika izdarīti ar 30.03.1993. likumu zemes reformas iespaidā) ir noteikts, ka vairākus viena un tā paša īpašnieka nekustamus īpašumus, kuriem zemesgrāmatā atklāti atsevišķi nodalījumi, var savienot vienā nodalījumā, ja:

1) kad savienojamie īpašumi sastāda vienu saimniecisku vienību un

2) kad tikai viens no savienojamiem īpašumiem apgrūtināts kādām tiesībām, vai kad visi savienojamie īpašumi apgrūtināti vienām un tām pašām tiesībām, vai kad personas, kam tiesības pieder, vienojušās par pirmtiesībām vai

3) kad tāda savienošana nerunā pretim likumam.

Lai gan iepriekš minētā likuma norma paredzēja, ka katram nekustamajam īpašumam zemesgrāmatā bija jābūt atklātiem atsevišķiem nodalījumiem, tomēr, gan tīri praktisku, gan finansiālu apsvērumu dēļ vēsturiski izveidojās situācija, ka, atjaunojot īpašuma tiesības, par atsevišķiem zemes gabaliem, kas pēc būtības varēja kalpot par atsevišķām hipotēkas vienībām, pašvaldības un to zemes komisijas pieņēma vienu lēmumu un šie zemes gabali īpašumi tika ierakstīti vienā zemesgrāmatu nodalījumā kā viens īpašums. Tiesa atzīst, ka arī izskatāmajā lietā vēsturiski ir izveidojusies šāda situācija.

[15.4] Atbildētājs ir norādījis, ka Zemesgrāmatu likuma 29. pantā ir noteikts, ka zemesgrāmatā katram patstāvīgam nekustamam īpašumam atklāj atsevišķu nodalījumu. Ar to atbildētājs ir gribējis norādīt, ka ar terminu īpašums ir saprotams tikai tāds, kas par tādu ir reģistrēts zemesgrāmatās. Tiesa šādam secinājumam nevar pilnībā pievienoties, jo nekustamā īpašuma pamatā ir „nekustamas" lietas, kas pastāv pašas par sevi neatkarīgi no to reģistrācijas zemesgrāmatā. Tāpat zemes reformas gaitā vispirms tika noteiktas attiecīgo zemes gabalu robežas, ar attiecīgas pašvaldības vai tās zemes komisijas lēmumu tika

nodoti vai atgriezti īpašumā zemes gabali, kas ir nekustamā īpašuma pamats, bet tie vēl ilgi netika reģistrēti zemesgrāmatās (daži pat līdz šai dienai nav reģistrēti zemesgrāmatās). Tas nenozīmē, ka faktiski nepastāvēja attiecīgie zemes īpašumi, vienīgi to nominālie īpašnieki nevarēja izlietot visas tiesības, kuras tiem kā īpašniekiem būtu piešķīris likums. Līdz ar to tiesa uzskata, ka svarīgākais lai definētu zemes īpašuma vienību, ir konkrēta zemes gabala robežu noteikšana un identifikācijas numura piešķiršana.

Tiesa konstatē arī to, ka vēl tagad jaunajā Nekustamā īpašuma valsts kadastra likumā (stājies spēkā 01.01.2006.), proti, tā 34.panta pirmajā daļā ir ietverta norma, ka „nekustamā īpašuma sastāvā pēc īpašnieka izvēles saskaņā ar normatīvajiem aktiem Valsts zemes dienests iekļauj šādu nekustamā īpašuma objektu vai nekustamā īpašuma objektu kopību vienā no šādiem gadījumiem: 1) vienā administratīvajā teritorijā esošās zemes vienības un uz tām esošās zemes īpašniekam piederošās būves (..)". Minētais pieļauj apvienot vairākus zemes gabalus vienā nekustamā īpašuma sastāvā.

[15.5] Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 6.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka: „Nekustamais īpašums šā likuma izpratnē ir nekustamā īpašuma objekts (zemes vienība vai būve) vai šo objektu kopība (zemes vienība un būve), kas saskaņā ar likuma "Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" normām atbilst pastāvīga nodalījuma prasībām". Šī paša likuma pirmajā pantā ir sniegts terminu skaidrojums, proti, 6. punkts paskaidro, kas ir saprotams ar terminu kadastra objekts, proti, kadastra objekts ir nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēts nekustamais īpašums kā īpašuma objektu kopums, kā arī zemes vienība, būve, telpu grupa un zemes vienības daļa.

Kā var secināt no minētajā likumā sniegtajiem skaidrojumiem, nekustamais īpašums ir nekustamā īpašuma objekts, kam saskaņā ar likuma "Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" normām ir jāatbilst pastāvīga nodalījuma prasībām, proti, tam ir jābūt arī kadastra objektam, kas, savukārt, var būt gan nekustamais īpašums, gan atsevišķa zemes vienība.

Šī paša panta likuma 1. panta 11. punktā dots zemes vienības skaidrojums, proti, tas ir nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēts norobežots zemesgabals, kam piešķirts kadastra apzīmējums Savukārt, kadastra apzīmējums ir zemes vienībai, būvei, telpu grupai vai zemes vienības daļai piešķirta viennozīmīga, neatkārtojama un nemainīga ciparu kombinācija (identifikators) (2. punkts).

Tāpat no minētā likuma 20. panta 1. punkta, kas noteic, ka „par jaunu nekustamā īpašuma objektu nosaka sadalīšanas rezultātā no reģistrēta nekustamā īpašuma objekta atdalītu jaunu nekustamā īpašuma objektu (vienlaikus maina sadalāmā reģistrētā nekustamā īpašuma objekta ārējo kontūru vai apjomu)", var secināt, ka par jaunu nekustamā īpašuma objektu ir uzskatāms tāds objekts, ja vienlaikus tiek mainīta sadalāmā reģistrētā nekustamā īpašuma objekta ārējās kontūras vai apjoms.

No lietas materiālos esošā Zemes robežu plāna ir redzams (lietas lapa 58), ka jau 1997. gadā strīdus zemes gabalam ir noteiktas konkrētas robežas un apjoms, tam ir ticis piešķirts arī savs kadastra apzīmējums (*/dzēsts kadastra numurs/*).

Tāpat no šī plāna redzams, ka strīdus objekts nav zemes gabala ar kadastra apzīmējumu */dzēsts apzīmējuma numurs/* (*/dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*) sastāvdaļa un, to izdalot atsevišķā nekustamā īpašuma nodalījumā nav jāveic Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 20.panta pirmajā punktā noteiktās darbības, proti, nav jāmaina sadalāmā reģistrētā nekustamā īpašuma objekta ārējās kontūras vai apjoms. Minētais norāda uz to, ka sadales rezultātā neveidojas ne jauna zemes vienība, ne jauns nekustamā īpašuma objekts Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma izpratnē.

No lietas materiāliem izriet arī tas, ka jau 1999. gadā strīdus zemes gabalam tika piešķirts nosaukums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/*, kas arī norāda uz to, ka jau tad ir pastāvējusi atsevišķa zemes vienība – zemes gabals, kuru pēc būtības tajā laikā varēja izdalīt atsevišķi, ierakstot zemesgrāmatā kā jaunu neklustamo īpašumu.

[16] Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa secina, ka neklustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* nevar uzskatīt par jaunveidojamu zemes īpašumu. Šis īpašums ir pastāvējis noteiktās robežās jau iepriekš un nav izveidots cita zemes īpašuma (zemes gabala) sadales rezultātā, bet, tikai mainoties tā īpašniekam, tika reģistrēts zemesgrāmatā, kā jauns nekustamais īpašums. Līdz ar to nav uzskatāms par jaunveidojamu zemes īpašumu.

[17] Aizsargjoslu likumā ir noteikts aizsargjoslu pastāvēšanas mērķis, proti, saskaņā ar Aizsargjoslu likuma 6. panta pirmo daļu Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla izveidota, lai samazinātu piesārņojuma ietekmi uz Baltijas jūru, saglabātu meža aizsargfunkcijas, novērstu erozijas procesu attīstību, aizsargātu piekrastes ainavas, nodrošinātu piekrastes dabas resursu, arī atpūtai un tūrismam nepieciešamo resursu un citu sabiedrībai nozīmīgu teritoriju, saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu. Šī mērķa realizācijas vārdā Aizsargjoslu likuma 36. panta pirmās daļas 2. punktā 2003. gadā tika izdarīti grozījumi, kas ierobežoja nekustamo īpašumu sadali nelielos zemes gabalos (gruntsgabalos) ēku celtniecībai.

Likuma grozījumu mērķis (Aizsargjoslu likuma redakcija, kas spēkā no 2003.gada 23.jūlija), tiesas ieskatā, bija novērst nekontrolējamu privātpersonu īpašumā esošo lauksaimniecības un mežu zemju sadali būvniecībai, kas nozīmētu negatīvas antropogēnās ietekmes pieaugumu attiecīgajā teritorijā. Šie grozījumi pēc jēguma (ņemot vērā terminu „jaunizveidojams") nevar attiekties uz zemes gabaliem, kas jau pastāv kā atsevišķi nodalīti kadastra objekti, bet dažādu šķēršļu dēļ nav ierakstīti zemesgrāmatā kā atsevišķi īpašuma objekti.

[18] Atbildētājs, pamatojot savu viedokli, ir atsaucies uz spriedumu lietā A42131604, kas stājies spēkā, norādot, ka tiesa (gan Administratīvā apgabaltiesa (AA 202-06), gan Augstākās tiesas Senāts (24.10.2006. spriedums SKA-374)) ir atzinusi, ka Aizsargjoslu likuma 36. panta norma ir tulkojama iespējami šauri, lai ievēroti sabiedrības intereses. Tiesa norāda, ka minētajā lietā strīds bija par Aizsargjoslu likuma 36.panta otrās daļas 4.punktā piemērošanas traktējumu, proti, par nosacījuma, ka būvniecība var notikt tikai vietās, kur iepriekš bijusi apbūve, piemērošanas traktējumu.

Minētā sprieduma [16.4] punktā ir secināts, ka: „no Aizsargjoslu likuma 36.panta otrās daļas konstrukcijas redzams, ka apbūve krasta kāpu aizsargjoslā atļauta tikai kā izņēmums no vispārējā aizlieguma, tātad tās pieļaujamība jāinterpretē pēc iespējas šauri.

Sašaurināta interpretācija izriet arī no strīdīgās tiesību normas jēgas noskaidrošanas kopsakarā ar citām Aizsargjoslu likuma normām. Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla izveidota, lai samazinātu piesārņojuma ietekmi uz Baltijas jūru, saglabātu meža aizsargfunkcijas, novērstu erozijas procesu attīstību, aizsargātu piekrastes ainavas, nodrošinātu piekrastes dabas resursu, arī atpūtai un tūrismam nepieciešamo resursu un citu sabiedrībai nozīmīgu teritoriju, saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu (likuma 6.panta pirmā daļa). 5.panta pirmajā daļā definēti vispārīgie vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjoslu uzdevumi: „Vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjoslas tiek noteiktas ap objektiem un teritorijām, kas ir nozīmīgas no vides un dabas resursu aizsardzības un racionālas izmantošanas viedokļa. To galvenais uzdevums ir samazināt vai novērst antropogēnās negatīvās iedarbības ietekmi uz objektiem, kuriem noteiktas aizsargjoslas.”

Tātad aizsargjoslas noteikšanai neapšaubāmi ir ekoloģisks mērķis - aizsargāt Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrasti no antropogēno faktoru ietekmes, kāda ir arī būvniecība, un šā mērķa kontekstā jebkura likuma norma attiecībā uz, citastarp, krasta kāpas aizsargjoslu būtu jāinterpretē pēc iespējas tādā veidā, kas nodrošinātu vides aizsardzību”.

Tiesa piekrīt konstatētajam viedoklim, tomēr ir jāņem vērā, ka, pirmkārt, izskatāmā lieta bija sakarā ar citu šī likuma panta daļas apakšpunktu, proti, jautājumā par teritoriālo plānošanu, tātad atšķirās faktiskie apstākļi, otrkārt, ir saskaņā ar APL 5. pantu, kas noteic privātpersonu tiesību ievērošanas principu, ir ņemamas vērā arī privātpersonas tiesības, kas iegūtas jau pirms likuma grozījumu spēkā stāšanās (ieguvis šādas tiesības jau bija iepriekšējais zemes gabala īpašnieks un atsavinot zemes gabalu pieteicējiem, tiesību apjoms nav mainījies).

[19] Atbildētājs, pieņemot lēmumu, ir vadījies arī no apsvērumiem (4. punkts), ka pieteicēju turpmākā iespējamā darbība, kas saistīta ar zemes transformāciju, ir neatbilstoša Aizsargjoslu likuma mērķim un nav saistāma ar 2006. gada 24. marta iesniegumā minēto darbību.

Šādam atbildētāja viedoklim tiesa piekrīt, jo tika 2002.gadā izsniegta transformācijas atļauja meža zemes transformācijai par apbūves zemi 0,0137ha lielai platībai, turpretim iesniedzējs 24.03.2006. iesniegumā lūdza izsniegt tehniskos noteikumus meža zemes transformācijai vai akceptēt lauksaimniecības zemes transformāciju apbūves vajadzībām arhitektūras un plānošanas uzdevumā norādītajā apjomā. Atbildētājs ir konstatējis, ka Salacgrīvas būvvaldes 16.01.2006. izsniegtajā Plānošanas un arhitektūras uzdevumā Nr.010/06 ir uzrādīti tikai divi raksturlielumi, kas saistīti ar zemes platību - 1.4.punktā norādīts, ka zemes platība ir 0,4ha, un 2.3.2.punktā norādīts, ka maksimālais apbūves blīvums ir 15 %, tātad 0,06ha. Abas minētās platības ievērojami pārsniedz 2002.gadā izdotajā meža zemes transformācijas atļaujā atļautos 0,01371m. Atbilstoši MK 27.02.2001. noteikumu Nr.94 „Meža zemes transformācijas noteikumi", kas bija

spēkā uz minētās atļaujas izsniegšanas brīdi, 16.punktam ..Transformācijas atļaujas derīguma termiņš ir divi gadi", kas nozīmē, ka transformācijas atļauja ir zaudējusi savu spēku 11.06.2004. Iesniedzējs apgalvo, ka meža zemes transformācija ir uzsākta, bet iesniedzējs ir vēlējies tikai to pabeigt, tomēr atbilstoši iepriekšminēto MK 27.02.2001.noteikumu Nr.94 18.punktam „Meža zemes transformācijas ierosinātājs uzsāk meža zemes transformāciju pēc tam, kad: 18.1.transformējamā platība dabā ir iestigota; 18.2. ir saņemta transformācijas atļauja; 18.3. ir samaksāti zaudējumi par dabiskās meža vides iznīcināšanu; 18.4. ir saņemts apliecinājums koku ciršanai - normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos".

Vides pārraudzības valsts birojam nav izdevies iegūt apliecinājumu, ka ir izpildīti 18.3. un 1 8. 4. punktu nosacījumi. Lai novērtētu faktisko situāciju, 07.06.2006. Vides pārraudzības valsts biroja darbinieki apsekoja nekustamo īpašumu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* un konstatēja, ka īpašumā ir mežs. Arī tiesa, vadoties no lietā esošā (64. lapa) topogrāfiskā plāna, konstatē, ka zemes gabalā ir mežs. tiesa piekrīt atbildētājam, ka transformācija ne tikai ir jāuzsāk meža zemes transformācijas atļaujas darbības termiņā, bet arī šajā termiņā tā ir jāpabeidz, jo minētā atļauja dod personai tiesības veikt noteikta veida darbības, lai transformētu meža zemi, savukārt bez spēkā esošas meža zemes transformācijas atļaujas personai nav tiesību veikt darbības, kas saistītas ar meža zemes transformāciju. Minētais izriet arī no MK 01.10.2004. noteikumiem Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi", ar kuru spēkā stāšanos spēku zaudēja iepriekšminēto MK 27.02.2001. noteikumu Nr.94 16. un 18.punkts.

Pieteicēji ir norādījuši, ka ir apļāvušies uz to, ka 2002. gadā ir izsniegta meža transformācijas atļauja.

Tiesiskās paļāvības princips aizsargā personas reiz iegūtās tiesības, t.i., personas var paļauties uz to, ka tiesības, kas iegūtas saskaņā ar spēkā esošu tiesību normu, noteiktajā laikā tiks saglabātas un reāli īstenotas *(sk. Satversmes tiesas 2004.gada 25.oktobra spriedumu lietā Nr.2004-03-01 "Par likuma "Par valsts pensijām" 30. panta piektās un sestās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 91. pantam" 9.2.apakšpunktu)*. Kā izriet no iepriekš minētajiem Ministru kabineta noteikumiem, zemes transformācijas tiesības ir terminētas. Tiesa piekrīt atbildētājam, ka, ja transformācija nav veikta noteiktā termiņā, šīs tiesības zūd. Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka atbildētājs pareizi ir vērtējis to, ka nav iespējams izsniegt tehniskos noteikumus, pirms nav atrisināts jautājums ar zemes transformāciju likumā noteiktā kārtībā. Tomēr, tiesas ieskatā šis jautājums tiešā veidā neattiecas uz atteikumu izsniegt tehniskos noteikumus, bet vispirms skatāms atsevišķā administratīvā procesā iestādē, saskaņā ar spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem.

[20] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka Vides valsts pārraudzības biroja 2006.gada 8.jūnija lēmums Nr.37s nav pamatots un tāpēc atceļams.

[21] Kā izriet no lietas materiāliem (lietas 9. lapa), pieteicēji ir samaksājuši valsts nodevu 10,00 Ls apmērā. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no

atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējiem ir atmaksājama valsts nodeva.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246.-251. pantu, 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

A.D. un *M.I.* pieteikumu par Vides valsts pārraudzības biroja 2006.gada 8.jūnija lēmuma Nr.37s atcelšanu apmierināt.

Atcelt Vides valsts pārraudzības biroja 2006.gada 8.jūnija lēmumu Nr.37s ar tā pieņemšanas dienu.

Piedzīt no Latvijas Republikas par labu *A.D.* un *M.I.* tās samaksāto valsts nodevu Ls 10,00 apmērā.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2007.gada 28.novembrī.

Tiesnesis */paraksts/* Dz.Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā, 2007.gada 28.novembrī